

“Bireysel Silahsızlanmada Medyanın Rolü” konulu konferansta

Amerika’daki ‘Silahlı Şiddeti Önleme Merkezi’nin

Eski Başkanı Richard Aborn’un konuşması. 28 Eylül 1998,

İstanbul

İyi Günler.

Aldığım eğitime göre ben bir dava avukatıyım; çeviri için fazla hızlı konuşmam yüzünden bir çok mahkeme savcısı tarafından suçlandım. Dolayısıyla eğer bugün de aynısını yaparsam ve bu konuda birileri beni uyarırsa konuşmamı yavaşlatırım. Umut Vakfı’na bu konferansa ön ayak olduğu için ve ayrıca sürdürdükleri çalışmalar için çok teşekkür ederim. Bu çok önemli ve çok yapıcı bir çalışma. Bunun yanısıra Bayan Dedeman’a da birkaç şey söylemek istiyorum. Herşeyden önce eşsiz dostluğunuz için teşekkürler ve ikinci olarak, belki de daha önemlisi, asla akla gelmeyecek bir ölüm acısı çektiniz. Bu acıyı göğüsleyip böylesi bir yapıcı çalışmaya ve böylesi sürekli bir fedakarlığa kendinizi adanmak bana göre gerçekten takdir edilecek bir durum. size büyük bir saygı duyuyorum. Bu çalışmayı sürdürmenizi dileyebilirim ancak. ve eminim sürdüreceksiniz. Size teşekkür ederim. çok teşekkür ederim./

Benden, son 15 yılda Birleşik Devletler'de silahlanmanın kontrolü ile ilgili tartışmalarda medyanın rolünü tartışmak üzere 20 dakika kadar konuşmam istendi. Yani her yıl için bir dakikadan biraz daha fazla ayırırsam, sanırım bu görevi yerine getirmiş olurum ve umarım bazı somut bilgileri size gerektiği gibi ulaştırırım. Fakat Birleşik Devletlerde silahlanmanın kontrolünde medyanın rolü üzerine konuşmadan önce, sizi bir parça gerilere götürmek istiyorum. Birleşik Devletler'de silahlanmanın kontrolü ile ilgili tartışmalar tam anlamıyla 1980'li yılların ortalarında başladı; 1980'lerin ortalarında gerek ülke ve gerekse medya anlamında üç tip problemle karşılaştık.

Birinci olarak, zaman zaman kendi ülkem hakkında oldukça eleştirel, belki de fazlasıyla eleştirel olacağım; bununla birlikte size çok olumlu bir mesaj da vermeyi ümit ediyorum: bir ülke böyle bir sorunu çözme konusunda politik bir yaklaşım götüğünde, söz konusu politika şiddet seviyesi üzerinde olağanüstü bir etki yaratabilir ve sanırım konuşmam boyunca bunu farkedeceksiniz. 1980'li yılların ortalarında ABD, her gün 60 vatandaşını tabanca ateşine kurban veriyordu, tek bir günde 60

vatandaş. Buna uzun namlulu silahları da kattığınızda, bu rakam günde 103 vatandaşa yükseliyordu: haftada, ayda değil tek bir günde! Yıllardır Manhattan Bölge Savcılığında cinayet savcısı olarak çalışıyordum ve ne zaman bir cinayet mahalline gitsem cinayet aletinin genellikle tabanca olduğunu görüyordum. Bu silahların nereden geldiğini bulmak için araştırmacılardan oluşan bir ekip kurdum ve silahların New York Şehrine, New York Şehri dışından, yasal yollardan geldiğini gördüm. Bunun nedeni oldukça basitti: zira New York Şehri silah kontrolü ile ilgili oldukça katı kontrol yasalarına sahipti. New York'ta silah edinmek, silahları yasal olarak almak zordu. Oysa başka yasalara, yani başka eyaletlerin yasal düzenlemelerine göre silah edinmek nispeten kolaydı. Size genel durumu daha iyi anlatmak için şunu söyleyebilirim: 80'lerin ortalarından 90'lı yıllara kadar ABD'de herhangi bir silah dükkanına rahatlıkla girip bir form doldurduktan ve üzerenizdeki ne kadar nakit varsa veya kredi kartı limitiniz ne kadarsa o kadar para vererek bir, iki veya üç silah alarak, aslında beş, on, onbeş hatta yirmi silah alarak oradan yürüyerek çıkabilirdiniz. İşte karanlık işlerle uğraşanların yaptıkları da buydu. Dışarı çıkıyorlar, dükkanlardan yüklü miktarlarda silah alıyorlar ve bunları New York, Philadelphia, Boston, San Francisco veya Los Angeles gibi şehirlere transfer ediyorlardı.

Daha sonrada bu silahları caddenin ortasında, arabaların arka bagajlarında yasadışı yollardan satıyorlardı. Bu nasıl olabilirdi? Bu oluyordu, çünkü silah edinen bir kişinin kimliğini belirlemek için gerekli ulusal çapta bir yasa yoktu. Bir başka deyişle geriye dönük bir tespit mekanizması yoktu. Üzerine adınızı, adresinizi ve polis tarafından aranmadığınızı ya da hapis yatmadığınızı eyaleti yazmak zorunda olduğunuz federal yasalara uygun bir form vardı, fakat bu kesinlikle bir bilgi denetlemesi anlamına gelmiyordu. Dolayısıyla cinayet veya herhangi bir suç işlemiş, yasadışı silah ticareti işine karışmış, tecavüz suçu işlemiş kişiler silah satın alabiliyorlardı, hem de fazla miktarlarda alabiliyorlardı. Diğer bir çok Amerikan vatandaşına da çok saçma gelen bu durum beni şok etti ve içimizden bir grup, daha sonradan Brady Bill olarak adlandırılan bir çalışma başlattı. Brady Bill çok basit bir ilke ile yola çıktı: bir kişi ABD'de silah almadan önce, kimliğini, polis tarafından aranmadığını ve herhangi bir suça iştirak etmemiş olduğunu gösteren bir özgeçmiş bilgisi vermek zorundaydı. Sanırım şu an hepiniz bunun oldukça basit ve mantıklı bir kural olduğunu düşünüyorsunuz. Ama bu bunu başarmanın 7 yıl sürdüğünü, bu yasayı Amerikan kongresinden geçirmenin 7 yılı aldığını ve silahlanmanın kontrolünü destekleyen bir tanesini bulana kadar çok sayıda başkan değiştiğini söylemem gerekiyor.

Fakat 1985 yılından, Brady Bill'i sonunda kabul ettirdiğimiz 1993 yılına kadar bütün bir ülkeyi ve medyayı silahlanmanın kontrol edilmesinin gerekliliği konusunda ikna etmek için neler yaptık? Karşı karşıya olduğumuz birinci görev üç aşamalıydı: ilki, size söylediğim gibi her gün inanılmaz sayıda Amerikan vatandaşı silahla öldürülüyordu, ancak bu hiçbir yerde belgelenmiyordu. New York'da birbirini ardına işlenen cinayetleri inceledim; hemen hiçbirini gazetelere bildirilmemişti. Her gün öldürülen Amerikalıların sayısı hiçbir biçimde kaydedilmiyordu.

İkincisi, Amerikan medyası hakkında konuşurken, aslında çoğu ülkenin medyası hakkında konuşurken medyayı iki farklı bölümde ele almak zorundasınız: eğlence medyası ve haber medyası. ABD'deki eğlence medyası tamamiyle şiddet olaylarıyla doludur. Aslında yapılan birtakım araştırmalarda, bazı çocukların yedi yaşından önce yaklaşık 5000 saatlerini televizyonun karşısında geçirdikleri ve bu 5000 saat içinde 50.000 şiddet içerikli olay, ağır silahların karıştığı olay bulunduğu gösterilmiştir. Bu yüzden eğlence medyasını, eğlence adına astronomik sayıda şiddet olayını ekrana getiren medyayı ele aldık ve gerek ampirik gerekse gözleme

dayalı çalışmalar yoluyla pek çok sayıda çocuğun, eğlence amaçlı şiddet unsurları ile şiddetin gerçek yaşamdaki etkilerini birbirinden ayıramadığını gördük.

Üçüncüsü, çok karmaşık bir sorunla, anayasal bir sorunla karşı karşıyaydık. Muhafızlarımız, yani Ulusal Silah Birliği (National Rifle Association, NRA), ABD'nin ulusal çapta bir silah kontrolü yasasına sahip olamayacağını, çünkü anayasanın ek maddelerinden birinin. İkinci Ek Maddenin bunu engellediğini ileri sürmeye başladı. İkinci Ek Maddenin, her Ameriken vatandaşının istediği koşul ve zamanda istediği kadar silah sahibi olma hakkını garanti altına aldığını söylüyorlardı. Ne yazık ki, aslında tanrıya şükür ki bu tamamiyle uydurmaydı, doğru değildi. Yani ne zaman ne de şimdi yasanın belirtmeye çalıştığı şey bu değildi; fakat NRA, bunun uydurma olduğunu ülke çapında yaymak için sahip olduğumuz gücün neredeyse 15 katına sahipti. Bizi destekleyenler bile "Evet, silahlanmanın kontrolünü destekliyoruz, fakat İkinci Ek Madde bunu engelliyor" demeye başladılar. İşte bu yüzden görevimiz üç yönlüydü: 1)Bu eğlence ve şiddete dair gelişigüzel seçilen olay sayısını azaltmaları konusunda medya ile konuşmak zorundaydı; 2)İkinci Ek Maddenin gerçekte ne anlama geldiğini konuşmak zorundaydık; 3)Amerika'da silahlı şiddetin gerçek

yaşam üzerindeki etkisi konusunda medyayı eğitmek zorundaydık. Fakat bu üçüncüsü giderek en önemli görev haline geldi. Önünde sonunda geçirdiğimiz diğer yasalar gibi eğer Brady Bill'i de geçirdiğimiz taktirde bunun Amerika'nın şiddetin aşağı çekildiğini görmeye başladığına inanmak için bir sebep teşkil edeceğine inanmak için nedenlerimiz olduğunu söylüyorduk. Şimdi anımsıyorum, insanların şiddetin ABD'de bir problem olduğuna inandıkları bir toplumda bunun asla durdurulamayacağını söylüyorduk. Bu öylesine karmaşık ve güç bir problemdi ki tam olarak tanımlayamıyorduk bile. Ve silahlanmanın kontrolüne ilişkin hareket tamamiyle umutsuz bir hareketti, çünkü politikacılar bizim karşıımızdaydı. Gerek Kongre'de gerekse Beyaz Saray'da olağanüstü bir politik gücü bulunan yoğun biçimde finanse edilmiş oldukça geniş bir kesim Ulusal Silah Birliğini, yani NRA'yı destekliyordu. Biz ülkeyi dolaşarak basın sektöründe çalışan insanlarla konuştuk. Çok sayıda gazeteci ile birlikte pek çok geziye çıktım, yayın kurulları ve muhabir grupları ile sadece İkinci Ek Madde konusunda değil silahlanma kontrolü konusunda da toplantılar yaptım. Daha sonra medyada büyük bir kamplaşma olduğunu gördük. Eğlence medyası eğlence programlarının içine çok sayıda şiddet içerikli yayın koymaya devam ederken, haber medyası, yaptığımız ve yapmaya çalıştığımız şeyler ve İkinci Ek

Maddenin aslında ne olduğu konusunda daha gerçekçi haberler yayınlamaya başladı. Ancak hala karşımızda büyük, çok büyük bir politik engel vardı. Çünkü medyada ne kadar gerilim yaratırsak, ne kadar ilgi çekersek çekelim işin politik tarafı ile karşı karşıyaydık: işin politik tarafı ile yani NRA ile mücadele etmek , medya konusunda çalışma yürütmekten çok daha zor bir görevdi. Aslında sonuç olarak medyanın tümü ABD'nin çoğu bölgelerinde Brady Bill'i fazlasıyla destekler hale gelmişti ve Brady Bill bir kişinin silah satın almadan önce özgeçmişini belgelemesini gerektiriyordu. Sonuç olarak, Kongre'de çok fazla muhalefete karşılaştığımız ve medyanın ilgisini çekmek gerektiğini anladığımız için, ülkenin gündelik gündemine bu tartışmayı sokmak amacıyla ABD çapında çok sayıda, yoğun ve gürültülü kampanyalar başlatmaya karar verdik. Bunu nasıl yaptık? Bölgesel düzeyde, vatandaşlardan kurulu yürüyüş grupları oluşturduk. Destek bulabildiğimiz bütün küçük kasabalarda, tüm şehirlerde, kısaca destekçilerin olduğu her yerde silahlanmaya karşı eylem grupları oluşturduk. Ve silahlanma kontrolünün hikayesinin, gerçek hikayesinin basında yer alması için onlarla çalıştık. Çünkü basında yer aldığı sürece sonuç olarak Amerikan insanının bize destek olacağını biliyorduk. Çünkü hangi ülkede olursanız olun herkes bilir ki kamuoyunu harekete geçirmenin en iyi yollarından

biri önce bilgilendirmek ve ardından mantıklı ve sağlam bir yol tutturmak, en son olarak da etkili bir eylem planına olan umudu yüksek seviyede tutmaktır. İnanıyorum ki silahlanmanın kontrolü konusundaki mücadelede bizim yaptığımız işte tam da buydu. Bu mücadele 1980'lerin sonlarına doğru, bir başka ifadeyle suç oranının yıldan yıla daha yüksek, daha yüksek seviyelere ulaşması ile birlikte giderek tırmanmaya başladı: suç oranı 1985 yılından 1990 yılına kadar gerçekten astronomik bir yükseliş gösterdi. Sonunda insanlar bir şeyler yapılması gerektiğini haykırmaya başladılar. "Hükümet buna bir çözüm bulmalı, bölgesel seviyede buna bir çözüm bulunmalı" demeye başladılar. Hareketin ivme kazanma noktasının burası olduğunu, değişim talebinin gelmeye başladığını gördük. Bunun üzerine çok spesifik kampanyalar başlattık. Hareketi 1990 yılında, Brady Bill'i onaylayacak alt organ olan ABD temsilciler meclisine taşıdık. Sorun, o zamanki Demokrat Parti Liderliğinin bizi desteklememesiydi ve Demokrat Parti Kongre'deki tartışmaların kontrolünü elinde bulunduruyordu. Bu yüzden yasa tasarısı için tek bir oy bile alamadık. Bundan sonra çok daha direk bir mücadele yoluna başvurduk, hareketi doğrudan Demokrat Parti Liderliğine karşı yönlendirdik. Parti en sonunda silahlanmanın kontrolünü desteklemeye başladı. Bunu, basına giderek, basın toplantıları düzenleyerek, Amerikan insanına

“Eğer Amerikan halkı buna kafasında karar vermişse Kongre'nin yapacağı bir tek şey vardır” diyerek başladık. Meclis başkanının, Temsilciler Meclisi sözcüsünün numarasını vermek zorunda kaldılar. Basın başlangıçta bizim Meclis sözcüsüne karşı böylesine direkt bir hareket başlatmamıza çok şaşırdı. Katıldığım basın toplantılarından birinde şöyle söyledim: “Eğer bu ülkede silahlanmanın kontrol altına alınmasını istiyorsanız bu numarayı arayın ve Sözcü'nün telefon numarasını alın”. Ertesi gün çok sayıda büyük gazetede yazdığım yazıda “Bu ülkede silahlanma kontrolü istiyorsanız bu numarayı arayın” dedim. Amerikan halkına basın aracılığıyla, çok spesifik eylemlerle, çok keskin mesajlarla ulaştığımız taktirde tartışmanın giderek daha fazla sayıda insanı içine aldığı ve yaygınlaştığını farkettilik. Bunun üzerine daha ileri gittik ve nihayet Brady Bill'i Temsilciler Meclisi'ne soktuk. Fakat ABD'de bir yasa tasarısını Kongre'nin iki Meclisinden de geçirmek zorundasınız. Önce Temsilciler Meclisine sonra da ABD Senatosu'na götürmek durumundasınız. Ancak bir yasayı ABD Temsilciler Meclisi'nden geçirmek ne kadar zorsa, ABD Senato'sundan geçirmek de o kadar karmaşık bir işlemdir. Çünkü bu ikisi arasında, Cumhuriyetçi Parti Başkanı Bush ile Cumhuriyetçi Senato arasında sıkı bir ilişki vardır. Bundan sonra olan şey şuydu, oluşturduğumuz Brady Bill çok daha

geniş bir suç yasasının içine dahil edildi ve bu suç yasası politik olarak çok işlenmişti; çünkü suç konusu ABD'de güçlü bir seçim malzemesiydi. Bu suç yasası baskılandı. asla oylamaya tabi tutulmadı; böylelikle parti liderliği bize. "tamam. Brady Bill'i geçireceğiz. fakat bu yasa suç yasasının bir parçası ve bu suç yasasını geçiremiyoruz" diyebilirdi. Aslında liderlik suç yasasını geçirmeye çalışmıyordu; çünkü Brady Bill'i geçirmek istemiyordu. Brady Bill'i geçirmek istemiyorlardı; çünkü geçirmeleri için Brady Bill'in, Temsilciler Meclisi veya Senato üyelerinin politik desteği yitirmelerini değil kazanmalarını sağlayacak çekici unsurları olmak zorundaydı. Peki bunu nasıl başardık? Bu amaca yönelik, Amerikan halkının oluşturduğu tarafsız ve objektif kurumlar tarafından gerçekleştirilen anketler hazırlamaya başladık. Bu anketlerde, silahlanmanın kontrolüne ilişkin desteğin olağanüstü yüksek olduğunu, Brady Bill'i destekleyen insanların oranının zaman zaman % 75'lere ulaştığını gördük. Silahlanmanın kontrolüne ilişkin halkın desteklediği çok sayıda önlemi size göstermek isterdim. Bundan sonra söz konusu politik desteği Senato'ya ve daha önemlisi Beyaz Saray'a taşımak durumunda kaldık. Yıl 1992 idi ve biz Başkanlık Seçimi ile karşı karşıyaydık; Brady Bill ise suç yasasının içinde gözlerden uzak tutulmuş bir haldeydi. O zaman, silahlanmanın kontrolü üzerine bir tartışma

başlattığımız taktirde, başkanları suç kontrolünün yanısıra silahlanmanın kontrolü konusunda da konuşturabileceğimizi düşündük. Benim düşünceme göre silahlanmanın kontrolü suç kontrolünün önemli bir parçasını oluşturuyor. Elbette başlıbaşına suç kontrolü demek değil, ama en önemli parçası. Bu konuyu bir şekilde Başkanlık tartışmasının içine yerleştirmek zorundaydık. Şimdi biliyorum ki, diğer devletlerde olduğu gibi ABD'de de eğer bir seçim varsa, basın yoluyla halka bir mesaj iletmek çok zor; çünkü gazetelerin sayfaları adayların söyledikleri ile dolu oluyor, diğer konularda insanların neler söylediklerine çok az yer veriliyor. Bu yüzden basının ilgisini çekmek için yollar bulmak zorundaydık. Bunu, seçilen yöntemin mesaj vermek olduğunu belirtmek için söylüyorum. Bundan sonra bir sürü şey yapmaya başladık: olağanüstü sayıda eylemci örgütleyerek, belirli resmi dairelerin önünde nöbet tutmalarını ve belirli devlet görevlilerine silahlanma kontrolünü destekleyip desteklemediklerini sormalarını istedik. Basın bu eylemi haber aldı ve bu nöbet eylemlerine yer vermeye başladı. Gece haberlerinde ve yazılı basında yer edinmeye başladık. Bundan sonra Başkan Bush ve Vali Clinton'a ulaşmaya çalıştık; ardından Demokrat kanat silahlanmanın kontrolü konusunda konuşmaya başladı; daha önce vali Clinton ve ekibi ile görüşmeler yapmıştık ve bizi desteklediklerini biliyorduk.

Daha sonra Brady Bill'i ön plana çıkardığımız bir kampanyaya başlattık. Bu kampanyanın sloganı "Brady Bill'i suç yasasının içinden çıkarın" biçimindeydi ve basın ne demek istediğimizi hemen anladı. Biz kampanyayı başlattık: hemen ardından vali Clinton, mülkiyet duygusunun çok güçlü olduğu Amerika'daki silahlarla ilgili pek çok folklorik ögenin kaynağını aldığı vahşi Batı'nın son temsilcisi olarak düşünülen bir eyalet olan Teksas'ta bir basın toplantısı düzenledi. Evet, Teksas'ta bir basın toplantısı düzenledi ve Brady Bill'in sonuna kadar arkasında olduğunu. bunun yanısıra yarı otomatik suikast silahlarının da karşısında olduğunu belirtti. İlk kez bir başkan adayı silahlanmanın kontrolüne destek veriyordu ve başkan Bush silahlanmanın kontrolüne destek vermediği için vali Clinton başkanlık tartışmasına bu konuyu çok rahat bir biçimde sokabiliyordu. Bu durum konuya olağanüstü bir ilgi duyulmasına ve ulusal çapta televizyonlarda iki aday arasında büyük bir tartışma yaşanmasına neden oldu. Gazeteciler tarafından vali Clinton ve başkan Bush'a sorulan ilk sorular şunlardı; "Brady Bill'i destekliyor musunuz? Yarı otomatik silahların yasaklanmasını destekliyor musunuz?" artık ulusal çapta bir tartışmanın içindeydik. Sonunda başkan Clinton seçimi kazandığında öncelikli olarak Brady Bill'i geçireceğini, yasaya gereken politik ivmeyi kazandıracağını

söyledi. 1992 ve 1993 yılları boyunca ülke çapında kazanılmış olağanüstü politik ivmenin ışığında çalıştık: çünkü tansiyon çok yüksekti ve kimse kimin kazanacağını bilmiyordu. Sonunda NRA'yı alt ettik ve hem temsilciler meclisi hem de ABD senatosunda zafer kazanacağımızı gösterdik. Nihayet başkan Clinton olağanüstü bir destekle Beyaz Saray'ın anlaşma odasında Brady Bill'i imzaladı. Bu aşamada durmak istemedik çünkü işin henüz bittiğini düşünmedik. Tüm Amerika çapında ve medyada olağanüstü bir politik kazanım elde ettiğimizi ve son darbeyi vurmanın, yani yarı otomatik suikast silahlarını yasaklamanın tam zamanı olduğunu düşündük. Yarı otomatik silahlar nispeten küçük, kolay değiştirilebilen 32-64 kalibrelik namluları olan ve hafif bir parmak darbesi ile ateşlenebilen, tetiği çekme hızında çalışabilen silahlardır. Yapılan araştırmalara göre işlenen suçlarda bu silahlar giderek daha yüksek oranlarda tercih edilmektedir. Peki neden bu silahlar hızlıdır, görünüşleri çok çok korkutucudur, fiyatları çok ucuzdur ve çeşitli kalibrelerde olabilirler. İşlenen suçlarda kullanılan başlıca iki tip silah vardır: yarı otomatik suikast silahları ve bizim cumartesi gecesi spesiali diye adlandırdığımız küçük revolverler. Beyaz saraya gittik ve suikast silahlarını da yasaklamak istediğimizi, Brady Bill'de yakaladığımız ivmeyi devam ettirmek istediğimizi açıkladık. Yeniden NRA'ya cephe

aldık. arkamızda Beyaz Saray'ın güçlü ve kararlı desteği vardı. Böylece sadece iki aleyhte oyla yasayı geçirdik ve NRA'yı ikinci kez alt etmiş olduk. Daha sonra tüm politikacılara silahlanmanın kontrolü yönünde oy vermenin politik açıdan oldukça olumlu bir karar olduğunu göstermeye çalıştık. Bu yasaların çıkma aşamasında bir yandan da basın aracılığıyla şunu söylüyorduk: "Şimdi bizi bir teste tabi tutmanızı istiyoruz: bu yasaları değerlendirmenizi ve işleyip işlemediğini görmenizi istiyoruz". Aslında yasaların işleyeceğinden çok emindik. Çünkü bu yasaların işleyip işlemediğine ilişkin kongreye rapor verilmesi yönünde bir kararname çıkarmıştık. Bu konuda en önemli faktörlerden biri, bence halk adına bir takım düzenlemeleri savunan herkesin göz önünde bulundurması gereken şey savunduğu politikanın etkili olup olmadığını gözlemektir. Bir süre sonra adalet departmanı Brady Bill ile ilgili verileri toplamaya başladı ve Brady Bill'in uygulandığı ilk yıl yasa dışı silah taşıdığı için yakalanan kişilerin sayısı astronomik rakamlara ulaştı. İkinci, üçüncü ve dördüncü yıl yasadışı silah taşıyanların sayısı azalmaya devam etti ve ilginç bir biçimde silahla işlenen suçların ve şiddet suçlarının oranında yeterli bir azalma sağlandı; aynısı suikast silahları için de geçerliydi. Suikast silahları konusunda elde ettiğimiz verilerde, bu silahların işlenen suçlarda görünme oranının-ki bu oran daha önce

diğer silahların iki katıydı-, evet bu silahlarla suç işleme oranının da azaldığını gördük. Bu silahların sokaktaki satış fiyatını izledik ve illegal fiyatın yükselmeye başladığını, bir başka deyişle bu silahları yasadışı yollardan elde etmenin giderek zorlaştığını gördük. Böylece etkili bir politika izlediğimizi göstermiş olduk. Bu noktadan sonra, sözünü ettiğim konu ile çok yakından ilişkili bir konuda yasal bir girişimde bulunduk. Bu girişim çerçevesinde tüm silahların, emniyet denen mekanizmaya sahip olması gerektiğini savunduk. Bu konu üzerinde biraz durmama ve birtakım yorumlarda bulunmama izin verin. Silah mülkiyeti oranının çok yüksek olduğu pek çok ülke var ve ABD de bunlardan biri. ABD'deki evlerin yarısına yakınında silah bulunduğu, hatta birden fazla silah bulunduğu bildirilmektedir. Bizim açımızdan konu silahları yasaklamak veya yasaklamamak biçiminde basite indirgenemez. ABD'de bizim açımızdan önemli olan tartışma konusu, insanların silah satın alma koşullarının kontrolü ve eşit derecede önemli olmak üzere silah saklama koşullarının kontrol edilmesidir. Günümüzde ABD'de her gün 15 çocuk tabancalara kurban verilmektedir ve bunların önemli bir bölümü kaza veya intihardır: cinayet değildir. Sık karşılaşılan bir durum çocukların anne-babalarına ait silahları evde bulmaları ve bunu tahmin edilen korkunç olayların izlemesidir. Size ailelerin çocuklarını

kaybetmeleri ile ilgili bir sürü korkunç hikaye anlatabilirim. söylemek istediğim bunun herkesin başına gelebileceği. Bu olayların bir kısmı cinayettir. fakat çok önemli bir bölümü kazadır. Söz konusu trajik durumla ilgili en çarpıcı şey de bunun bizler tarafından önlenabilir bir durum olmasıdır. Çünkü eğer tüm silahlarda otomatik olarak devreye giren, sadece sahibi tarafından açılabilen bir emniyet sistemi, bir kilitleme sistemi olsaydı, çocuklar bu silahları buldukları zaman ateşleyemezlerdi. Bu konu ile ilgili düzenlemeyi şu anda 15 eyalette çıkarmış bulunuyoruz. Şimdi biraz bilgi vermeme izin verin. Kilit sistemi ile ilgili yasayı geçirdiğimiz 15 eyalette çocukların karıştığı silahlı kaza olaylarının oranı % 26'ya inmiştir; bir başka deyişle bir çok çocuk yaşamını sürdürmektedir. Sözü edilen kilitleme cihazları daha yaygın kullanıldıkça bu oran da daha aşağılara düşecektir. Sonuç olarak bir mesaj vermem gerekirse; şiddet oranının olağanüstü rakamlara ulaştığı bir ülkede bile, silah mülkiyetinin çok yüksek oranlarda olduğu bir ülkede bile umutsuzluğa kapılmak için hiçbir neden yoktur. Yapılacak şey varolan durumu kabul etmek, en etkili mücadele yollarını bulmak ve bunları uygulamaktır. Tekrar söylüyorum. burada anlattığım Amerika örneğinden çıkarılacak mesaj şudur: Şiddet gibi önemli ve büyük bir sorun. ne kadar karmaşık ve altından kalkılmaz görünürse görünsün. aslında

çözülebilir ve aslında çok düşük seviyelere indirgenebilir. Şu anda ABD'de ulaştığımız şiddet oranları 1960'lardan beri gözlenen en düşük orandır: bu yıl bittiğinde işlenen cinayetlerin sayısı 1958 yılından bu yana gözlenen en düşük rakama ulaşacaktır. Çeşitli yollar deneyerek o sokaklarda korkusuzca yürüebildiğimiz eski iyi günlere doğru dönüş yaptık: bunu ABD için söyleyebilirim. Bir sürü mücadele yönteminden bir harman, kombinasyon oluşturduk: bunların bazıları yasal değildi, bazıları yasaldı: fakat önemli olan etkili politikaların geliştirilmesi ile basına mesaj verilmesi, bu politikaların politik güçlere yönlendirilmesi idi. Bu ABD'de yapıldı ve yapılmaya devam edilecek. Benzer bir başarının sizin ülkenizde de kazanılmasını ümit ediyorum. Çok teşekkür ederim.